

Notes per a piano

JESÚS CORTÉS

NIVELL

A2

bromera

A BOCA DE CANÓ

El telèfon mòbil em desperta. He dormit vestit. La corbata, afluixada. La ressaca em pega cops al cap. Massa cassalla, de nit. Però soc detectiu i visc a soles, així que no he de donar explicacions a ningú. Em pregunte quina hora deu ser. Contesto al telèfon.

És Pere, el meu ajudant. La seua veu sona molt alterada.

—Es tracta d'Anna Pinar, la clienta de l'altre dia. Ha vingut a primera hora —em diu.

La recorde. Jove de trenta i pocs anys. Casada amb un suposat aspirant a atracador. Una bona xica, de les que s'enamoren de qui no deuen.

—I què ha passat?

–Com que vosté no havia vingut encara, l’he convidada a esperar al despatx. He baixat al bar a buscar uns cafés. Quan he pujat, me l’he trobada amb un tir al bescoll.

–Fa molt, d’això?

–Només uns minuts.

–Telefona de seguida a la policia i informa. Hi aniré de seguida.

Tinc despatx propi, prop de la Plaça de Bous. Hui mateix estic esperant la placa nova de la porta. Daurada, amb lletres negres.

No m’afaito, però em rento la cara i em canvie de camisa i de corbata. Agafe les claus de casa. Al costat hi ha una pila de correu i propaganda. Tots els dies veig el mateix fullet de la Creu Roja.

FER QUE LES COSES CANVIEN
NO ÉS QÜESTIÓ DE SORT,
COMPRA EL TEU BITLLET

Entre al bar de la cantonada.

–Un café ben carregat, per favor –demane.

Són les deu del matí. Una bona hora per a esmorzar. Transportistes, obrers o mestresses de casa amb temps lliure en donen fe a la terrassa del bar. El cor de la ciutat bull com sempre. Els carrers són embussos de trànsit. Les voreres, rius de gent que va i ve. Els semàfors van a la seua, incansables. L'oratge convida a eixir de casa. D'ací a un parell d'hores l'asfalt cremarà com un forn. És l'estiu.

Vaig al despatx a peu. No m'agrada que em donen ordres. Si agafe el cotxe, tot el que trobe són senyals de circulació donant ordres: STOP, Cedi el pas, Sentit obligatori, Estacionament prohibit...

Travesse pel semàfor de davant de la Plaça de Bous. Encara hi pengen els cartells del concert celebrat divendres passat.

CONCERT

PINK MARTINI

DIVENDRES 23 DE JULIOL, 21.30 H

PLAÇA DE BOUS, VALÈNCIA

DISSABTE 24 DE JULIOL, 21.30 H

TEATRE COLISEUM, BARCELONA

El despatx és en una tercera planta d'un edifici d'oficines pròxim a la Plaça. Bufets d'advocats, agències de transports, oficines d'inversions financeres... El lloguer no és car. És clar que el despatx no és gran cosa. Una saleta de recepció, el meu despatx, i una cambra de bany per a qualsevol que la necessite. Això sí, tinc una finestra que dona al carrer.

A la porta del despatx m'espera Pere i dos agents d'uniforme que no m'hi deixen entrar. Després que Pere ha cridat la policia per a

informar del succés, tot l'operatiu s'ha posat en marxa. Dins hi ha investigadors. El cadàver no s'ha mogut del lloc. Falta el jutge per a ordenar-ne l'alçament.

–Bon dia –em saluda Pere.

–Com va això? –li dic.

–És la clienta de l'altre dia –em diu Pere.

–Què més em pots dir?

–Venia per l'avançament d'honoraris. M'ha dit que duia els diners a la bossa, en efectiu. Quan he pujat del bar, me l'he trobada amb un tir al cap.

–I qui t'has trobat de camí? –pregunte.

–Cares conegudes, a l'ascensor. Cap de sospitosa.

–Probablement l'assassí ha pujat per l'escala.

Dos inspectors apareixen passat el quart d'hora. Ens coneixem. No som d'eixir de copes, però tampoc ens mirem malament.

El més veterà és Robert Valero. Panxut i corpulent. Deu pesar vora cent quilos. L'aprenent és Carles Mompó. Sempre va molt ben vestit.

–Al... –em saluda Valero. L'altre em fa una alçada de celles com a salutació.

–Valero... Mompó... –salude jo.

Entrem. Pere els conta com ha passat tot.

Anna Pinar es troba asseguda davant de la meua taula, inclinada cap avant. Els ulls miren el pit, com si resara pels seus pecats. Té un tir al bescoll. La bala ha eixit per davant i ha acabat entre un bloc de notes i una botella de JB. Als investigadors els ha costat trobar-la. La bala, vull dir.

–Quin desastre de taula! –exclama l'inspector Valero.

Té raó. La meua taula mostra un aspecte caòtic. Un telèfon antic, revistes, fotos, cen-

drers, un rellotge de butxaca, cadenats vells, caixes de mistos, daus marcats...

–Ho tenia tot en una caixa de cartó –dic–. Records de mitja vida. La vespra l’havia buidada i hui tocava fer neteja. De segur que l’assassí no ha volgut perdre temps buscant la bala.

Qui ha disparat devia estar darrere, de peus.

–Una execució en tota regla.

L’inspector Valero afirma amb el cap.

–Només cal lligar caps –diu–: ella agafa cadira. El teu cambrer baixa a buscar uns cafés. L’assassí entra. La víctima creu que arriba el café. Ni es mou. L’assassí s’ha trobat el camp lliure. Si hi haguera hagut algú més ací, no s’hauria escapat.

La cara de Pere és un poema.

Els investigadors han escorcollat la bossa de la víctima. Un telèfon mòbil, mocadors de paper, pintallavis, una cartera amb identificació, diners i targetes de crèdit...